

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD
OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

Draga bralka, dragi bralec glasila Sončni grič,

končuje se šolsko leto 2020/2021. Čeprav smo si jeseni zaželeli, da bi se življenje ponovno vrnilo v ustaljene tirnice, takšne, kot so se nam zdele samoumevne še pred dobrim letom, se to, žal, ni uresničilo.

Epidemija, ki že od lanske pomladi v veliki meri kroji naše ustaljeno življenje, je korenito posegla tudi v šolsko okolje. Zaprtje šol pred jesenskimi počitnicami nas je za štiri mesece ponovno vrnilo pred zaslone računalnikov, v način komuniciranja prek spletnih učilnic, elektronske pošte in drugih komunikacijskih kanalov. Pouk na daljavo je od vseh nas zahteval veliko prilagajanja, znajdenja, potrpljenja, predvsem pa drugačnega pristopa in načina učenja.

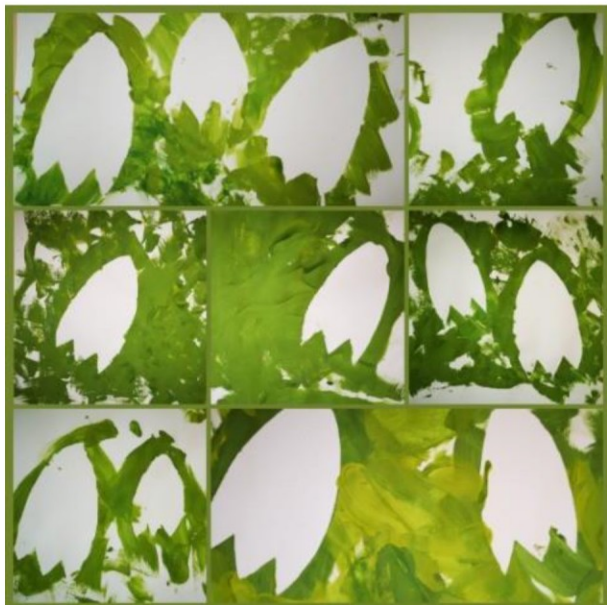
Na srečo smo se pred začetkom pomladi lahko ponovno vrnili v šolske klopi in se razveselili ponovnega druženja, ki smo ga v zimskih mesecih še kako pogrešali. So pa bili zadnji meseci pouka tudi zelo naporni, saj smo se trudili nadoknaditi zamujeno. Četudi česa nismo uspeli dokončati ali pa imamo občutek, da bi opravili bolje, če bi imeli še kaj časa, je prav, da si privoščimo počitek, nove izzive pa prepustimo naslednjemu šolskemu letu.

Prispevki za šolsko glasilo Sončni grič, ki je pred vami, so večinoma nastajali v času dela na daljavo. Učenci obeh šol in otroci iz vrtca so ustvarili pestro paleto likovnih del, ki jih je letos še posebej veliko, ter pesmi, zgodb, razmišljanj in drugih literarnih prispevkov.

Vsem avtorjem in avtoricam prispevkov se zahvaljujem za vložen trud, bralcem in bralkam pa želim veliko užitka ob prebiranju glasila.

mag. Drago Skurjeni,
ravnatelj

LIKOVNI IZDELKI OTROK VRTCA TRNOVSKA VAS

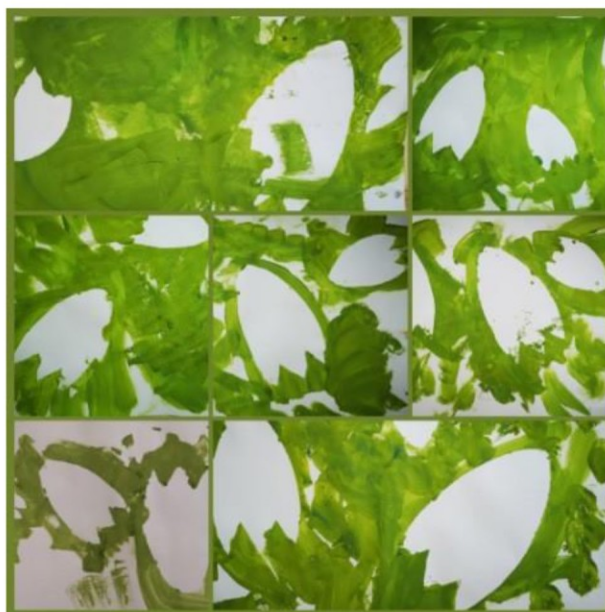
Prvi zvončki, Zvezdina igralnica, 1–3 leta

Pod dežnikom, Zvezdina igralnica, 1–3 leta

Pod dežnikom, Zvezdina igralnica, 1–3 leta

Prvi zvončki, Zvezdina igralnica, 1–3 leta

Ustvarjanje po zgodbi Piko dinosaver, Lunina igralnica, 3–5 let

Na kmetiji, Lunina igralnica, 3–5 let

Ustvarjanje po zgodbi Pišče, ki mamo išče, Lunina igralnica, 3–5 let

Vita Irgl, 5 let, Jaz in moja družina

Tjaša Požegar, 5 let, Sovica Oka

Zoja Horvat, 6 let, Sovica Oka

Sofia Nežmah, 6 let, Jaz in moja družina

Nejc Šumenjak, 6 let, Dobri snežak

Gaja Gričnik, 6 let, Dobri snežak

Maja Drevenšek, 5 let, Tulipani

Izabela Kramar, 5 let, Pomladne cvetlice

LIKOVNI IZDELKI OTROK VRTCA DESTRIK

Ota Čuš, 2 leti, Jabolko

Jan Memič, 3 leta, Dežnik

Glorija Mikša, 2 leti, Mali zvonček

PROJEKT NAŠA MALA KNJIŽNICA V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

V jeseni je na šolo prišla ponudba za projekt Naša mala knjižnica in zato sem v 2. a razredu vodila ta projekt. Poslali so nam šest knjig, ki sem jih učencem prebrala. Vsebino smo ob slikah utrdili, nato pa so učenci narisali risbice, kjer so uporabili tudi svojo domišljijo. Vsebine knjig so bile zelo zanimive, poučne, zato so jim učenci radi prisluhnili. V avli šole sem za vsako knjigo pripravila razstavo risbic.

Darja Zadavec, učiteljica OPB

Zala Kramberger 2.a
Kako prestrašiti pošast

NMK 2.a

NIK POLANEC 2.a
Kako prestrašiti pošast

Noah Gomilšek 2.a
Mamin zmaj

LINA MURŠEC 2.a
Kako prestrašiti pošast

Kristian Pauko 2.a
Mamin zmaj

USTVARJANJE V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

Naš Želvak, OPB 1. t, PŠ Trnovska vas

Jesensko ustvarjanje v OPB 1. t, PŠ Trnovska vas

Prešerni po naše, OPB 1. t, PŠ Trnovska vas

UČENCI RAZMIŠLJAJO O POUKU NA DALJAVO ...

Janez Kramar, 2. t, Kip iz naravnih materialov (delo na daljavo)

Filip Kronvogel, 2. t, Kip iz naravnih materialov (delo na daljavo)

Pouk na daljavo ima, tako kot vsaka stvar, dobre in slabe strani. Pa vendarle se mi zdi, da ima več slabih kot dobrih. Če bi trajal manj časa, kot traja, bi ga verjetno večina vzela kot pozitivno izkušnjo, kot nekaj novega, atraktivnega. Vendar pa se je situacija spremenila in je pouk na daljavo postal nekaj vsakdanjega. Mladi veliko uporabljamo elektronske naprave že v svojem prostem času, zdaj pa tudi za šolo, tudi po šest ur neprekinjeno »buljimo« v zaslon. Vsak dan se ta zgodba ponavlja, kar ogroža naše zdravje, pa tudi na osamljenost in stisko v teh časih ne smemo pozabiti. To, da se ne moremo družiti s svojimi vrstniki in prijatelji, za nas najstnike predstavlja veliko stisko. Vendar, ali je ta epidemija, ki se vleče že preveč časa, postala naša sedanjost, mogoče tudi prihodnost?

Večina se nas je že privadila na pouk v takšni obliki, kot poteka danes, ki se vleče že več kot tri mesece, zato razmišljam, da se nam bo morda še težje privaditi na staro obliko učenja, ko se vrnemo v šolo. Skrbi me, da pouk po povratku v šolo ne bo več takšen, kot smo ga poznali. Pred epidemijo smo se s sošolci med odmori družili. Ali bo to sedaj sploh mogoče? Ali bodo maske in razkužila spet potrebna na vsakem koraku? To je zdaj samo v rokah naše odgovornosti v naslednjih tednih in mesecih.

Skrbi me tudi, da se bodo ocenjevanja nakopičila, ko se vrnemo v šolo, po drugi strani pa se mi vseeno zdi, da ne bi bilo »pametno« ocenjevati na daljavo, saj bomo učenci našli tisoč in eden način, da se ocenjevanju izognemo in goljufamo. Problem ocenjevanja na daljavo bi tudi bil v opremi učencev, saj vsak nima kamere ali mikrofona ali svoje naprave, na kateri bi delal. Kot sem že zapisala, je veliko prednosti in slabosti pouka na daljavo. Večina učencev se že veseli, da se le-ta kmalu konča, vključno z mano ... da kmalu vidimo učitelje in svoje prijatelje, četudi z masko na obrazu.

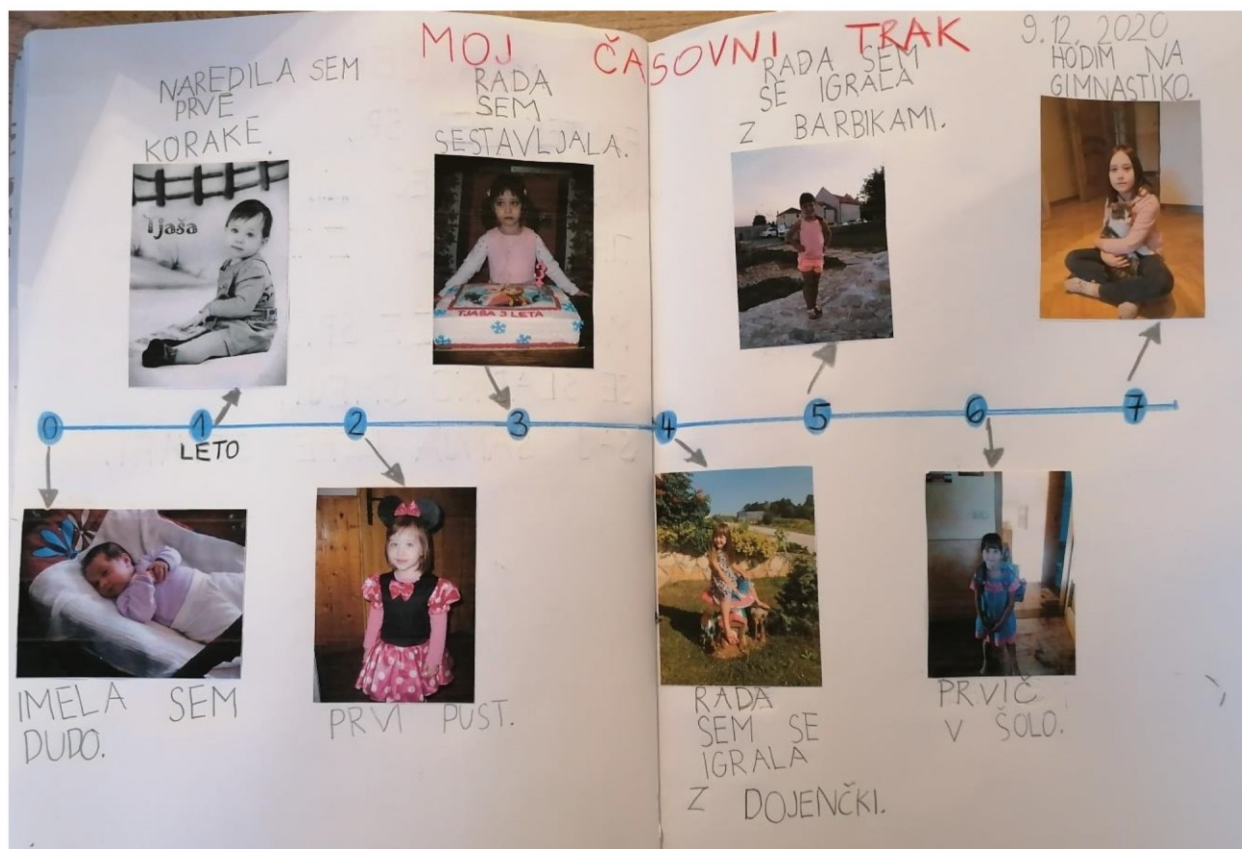
Katrina Rozman, 7. a

Šolanje na daljavo je preizkušnja, s katero smo se morali spopasti vsi, učenci ter učitelji. Sem učenka 8. razreda in moj pogled na takšen način šolanja je precej mešan.

Če sprva prikažem pozitivne strani, bi rada izpostavila, da lahko malce dlje spim in se v miru pripravim na nov šolski dan, ki me čaka, in to kar v svoji sobi. Če se pa ozrem na slabosti, opazim, da z ostalimi sošolci, ki delo na daljavo jemljemo zelo resno, ves dan presedimo pred računalnikom. Včasih se od tega pojavi kakšen glavobol, utrujenost, nekaterim se je celo poslabšal vid. Včasih nam ponagaja tudi tehnologija, nabere se kup naloge za popoldan, zato redkokdaj najdem čas zase, za družino in stvari, ki jih rada počnem. Pogrešam stik s sošolci in sošolkami ter tudi z učitelji. Učenci se še vedno držimo urnika in se udeležujemo videopouka, nekateri pogosteje, drugi manj. Pri urah videopouka sodelujem in pozorno poslušam, saj se mi zdi, da s tem lahko povrnem in izkažem hvaležnost učitelju, ki je gradivo za nas skrbno pripravil. Seveda sodelujem tudi zato, da bom pridobila znanje.

Rada bi spet videla prijatelje ter nekatere učitelje, ne veselim pa se stresa, ki ga bo vrnitev v šolo prinesla s sabo. Vendar sem prepričana, da če šolsko delo vzamemo resno, lahko preženemo vse te negativne misli in se veselimo prihoda nazaj v šolo.

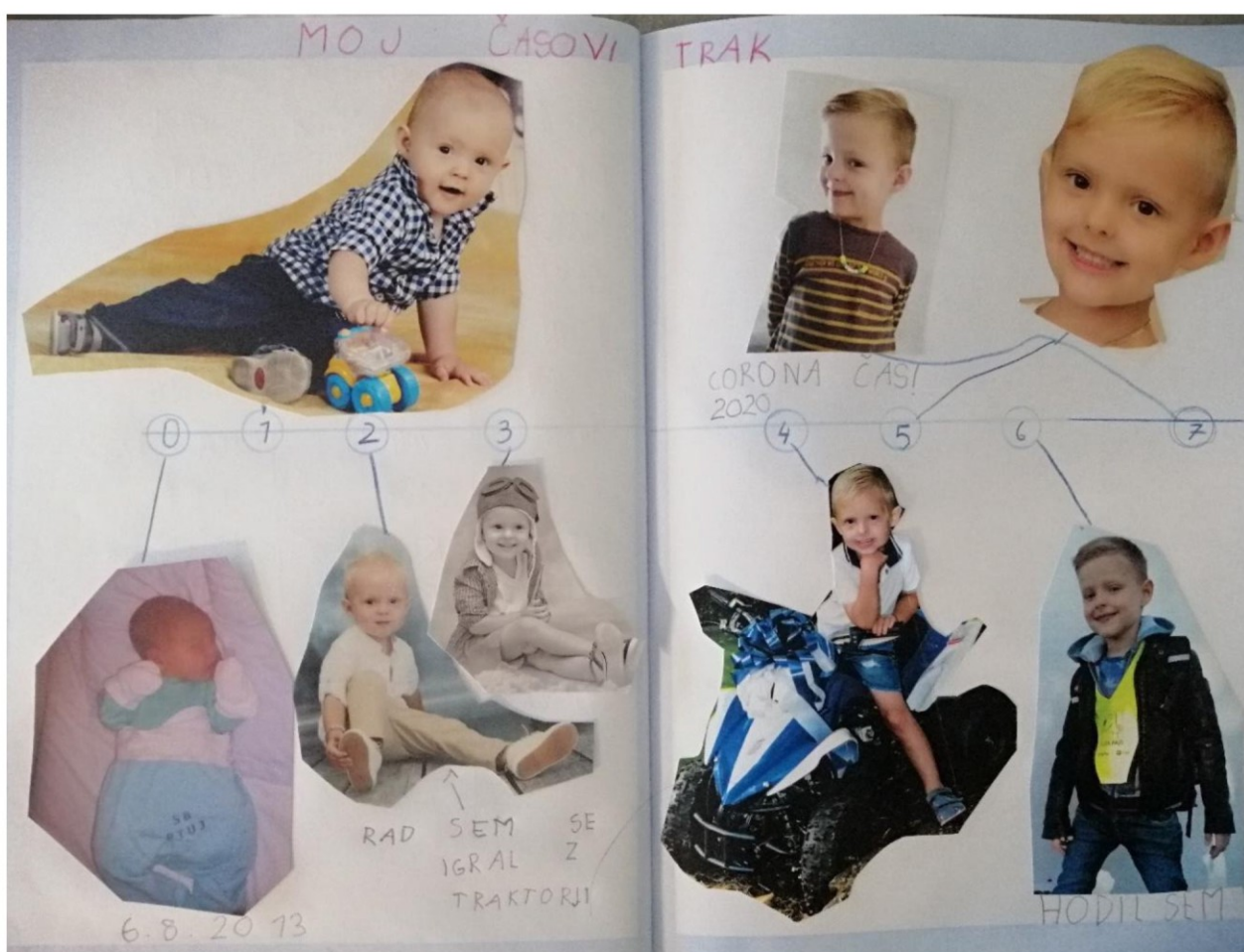
Lucija Cajnko, 8. b

Tjaša Horvat, 2. t, Časovni trak (delo na daljavo)

Čeprav po televiziji in v novicah pouk na daljavo omenjajo kot nekaj slabega, nekaj, kar bo vplivalo na našo prihodnost, sama menim, da ni vse čisto tako. To je mnenje odraslih, nekateri učenci pa mislimo drugače. Pouk na daljavo je kakor počitek od sedenja pri mizah z maskami, brez druženja s prijatelji in nenehnega razkuževanja rok. Karantena ni ustavila našega znanja in našega druženja, saj se še vedno pogovarjamo, si pomagamo, se učimo. Kakor v šoli tako zdaj doma sodelujemo pri pouku za svoje znanje in ne za znanje drugih. Sodelujemo za našo prihodnost. Če po resnici povem, sem se na daljavo naučila več kakor takrat, ko je pouk potekal v šoli. Učitelji so pokazali trud in željo po našem znanju z nazornimi predstavitvami in razlagami. Pouk poteka normalno, kakor da smo v šoli, čeprav tudi z občasnimi tehničnimi težavami, vendar z nasmehom in varno.

Manja Cafuta, 8. b

Nick Horvat, 2. t, Časovni trak (delo na daljavo)

Pouk na daljavo je zame seveda zelo naporen, prav tako kot tudi za druge učence. Zdi se mi, da sicer čas mineva veliko hitreje kot običajno. Vedno znova sem presenečena, da je že petek. To je vsekakor prednost, prav tako kot to, da si lahko ves dan v udobnih oblačilih, brez urejene frizure. Tudi to, da si lahko čas razporejamo sami, je velika prednost. Najbolj pa mi je všeč, da lahko med delom – »poukom« – poslušam glasbo. Seveda pa ima pouk na daljavo tudi slabe strani. To, da nimamo ocenjevanj, je po mojem mnenju ena izmed njih. Prav tako je problem, da se nekateri učenci ne udeležujejo videopouka. Na srečo je v našem

razredu problem samo v domačih nalogah, pa še to samo pri nekaterih učencih. Moram reči, da mi je zelo všeč, kako poteka delo. Vsi učitelji so se izredno dobro prilagodili, pouk poteka na zanimiv način in tako, da vsi razumemo snov. Včasih je malo naporno ves dan sedeti pred računalnikom, a se da potrpeti. Upam, da se bo to obdobje hitro končalo in se že veselim vrnitve v šolo.

Zala Mlačnik, 9. b

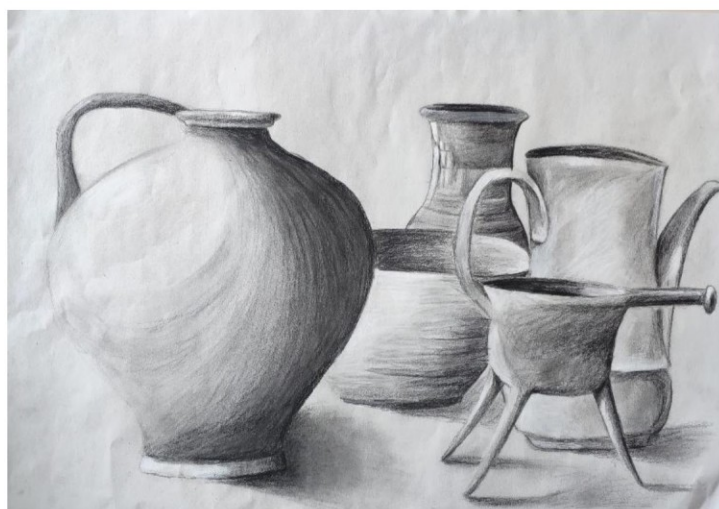
Tjaša Čeh, 7. a, Kompozicija

Jan Arnečič, 7. b, Kompozicija

Vsem je jasno, da se izobraževanje na daljavo zelo razlikuje od tistega, ki je v šoli. Seveda pa je bistvo pri obeh enako – da se učenci čim več naučimo. Slaba stran izobraževanja na daljavo je, da nimamo neposrednega stika s sošolci in z učitelji, ki pa jih po več kot treh mesecih že močno pogrešam. Razen poznejšega vstajanja in vsakodnevne čakanja na avtobus, se »dan na daljavo« in »dan v šoli« ne razlikujeta preveč. Še vedno imamo urnik, ki se ga moramo držati, v primerjavi s spomladanskim izobraževanjem na daljavo, imamo tudi videopouk, zato menim, da v podajanju snovi na daljavo in v šoli ni velike razlike, čeprav je učencem in učiteljem v živo v učilnici veliko lažje. Prednost tudi vidim v poznejšem vstajanju, saj zjutraj rada dlje spim, prav tako mi sedaj v mrazu ni potrebno hoditi na avtobus. Vendar pa komaj čakam, da se vsi skupaj vrnemo v šolske klopi.

Leja Jakolič, 8. c

Mari Kramberger, 8. a, Tihožitje

NA DALJAVO

Korona se je začela že lani in zaradi hitrega širjenja smo začeli šolanje na daljavo. Letos je nekaterim še slabše kot lansko pomlad. Doma smo že dlje časa, k temu pa se prišteva tudi več nalog, več stresa, več konferenc in tako dalje. Pa tudi strah nas grabi, v primeru da smo začeli leto s slabšimi ocenami in si mislimo, da smo vse skupaj »zafrknili«.

Med konferencami nam je nekaj najboljšega to, da se učitelji včasih priključijo kakšno minuto kasneje in lahko s sošolci poklepetamo. A ko nam mikrofona ne dela ravno takrat, ko nas učitelj pokliče, nas je sama groza, saj nam učitelji pogosto ne verjamejo, da imamo tehnične težave.

Med karanteno ni veliko prostega časa, dolgčasa pa kar precej. Zato veliko razmišljamo, dobivamo ideje in inspiracije. Tudi sama sem dobila navdih za pesem.

ŠOLA NA DALJAVO

Tjaš Vidovič, 2. t, Lumina svetilka
(delo na daljavo)

Vse se je že lani začelo,
vse se je zaprlo,
na daljavo potekalo je delo.
So nas za »2 tedna« domov napodili,
še junija smo se v šole vrnili.
A kaj nam je šola takrat pomagala,
če sta se julij in avgust približevala.
Smo dva meseca na počitnicah bili,
septembra v šolo odšli prav vsi.
Smo komaj čakali, da leto se začne,
da vidimo sošolce in prijatelje.
Kaj nam je ocenjevanje septembra
pomagalo,
če smo oktobra spet šli delat na daljavo.
Ko so rekli: »Treba bo domov«,
želela sem vpiti: »Ne! Pa ne bom!«.
So rekli, da ne bomo dolgo doma ostali,
a smo doma še dlje kakor lani.
Sedaj ne vidimo smisla v sošolcih,
ko pa smo vsi na svojih koncih.
Glas učiteljev v šoli gre kar mimo ušes,
a zdaj si želimo, da bi jih videli zares.
Bi radi pozdravili šolske delavce spet,
še pri športu tekli brez besed.
Bi radi voznikom avtobusa krajšali čas,
med odmori kričali vsi bi v en glas.
V vrsto na kosilo bi se radi spet postavljali,
na hodnikih mlajše in starejše lepo
pozdravljali.
Čeprav razdaljo bi treba bilo držati,
in z maskami po šoli cepetati,
čeprav razkužilo bi na vseh koncih bilo,
verjemite, vrniti bi se bilo prav lepo.

Hana Klaneček, 7. a

KONS: 2021

Demokracija uradno.

Kapitalizem realnost.

Vse povedano.

Zdaj levica,
zdaj desnica,
sredinska vlada.

Ne velja
ne levo
ne desno
ne sredinsko.

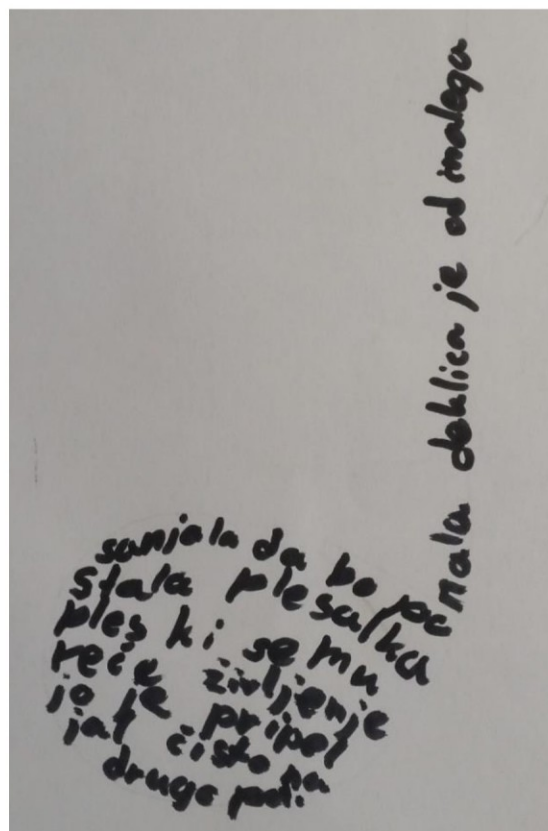
Trpi le ljudstvo.

Vladni mogotci
igrajo se z nami.

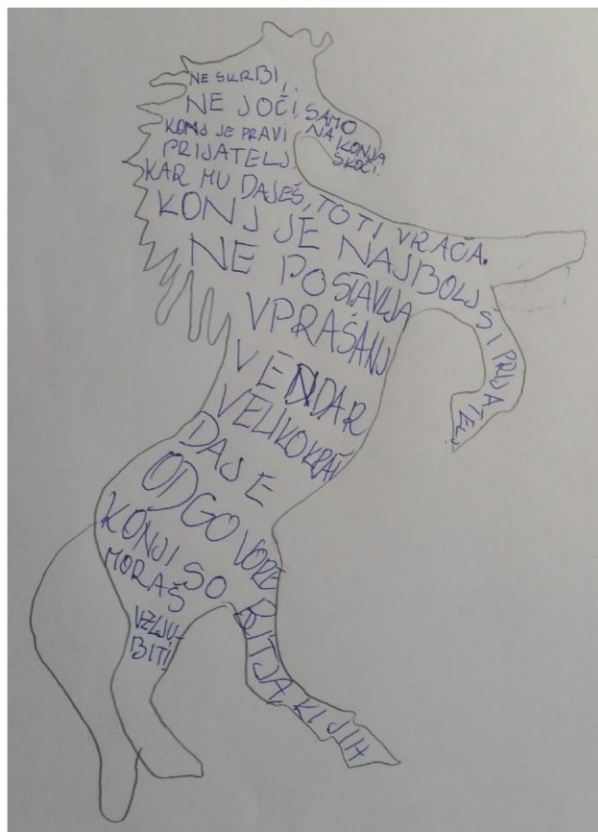
Pravica, kje si?

Pridi, poštenje.

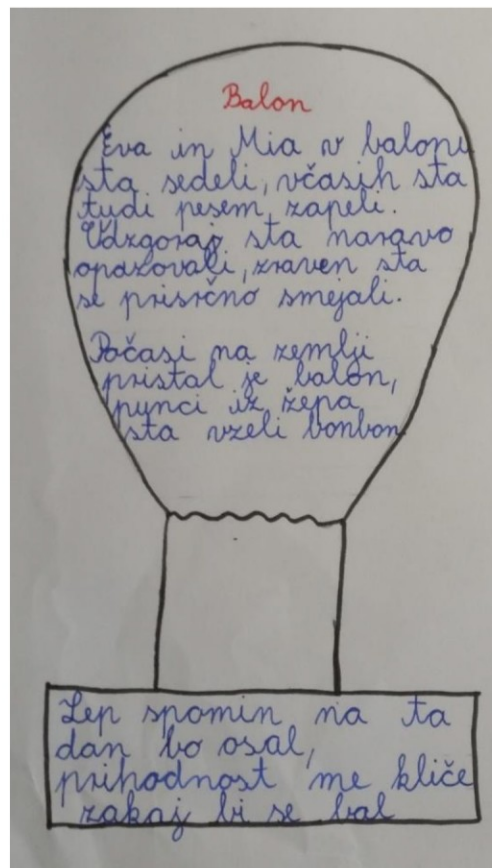
Gašper Šnofl, 9. a

Nika Viher, 5. t, Likovna pesem

Taja Herga, 5. t, Likovna pesem

Mia Horvat, 5. t, Likovna pesem

Nejc Pihler, 2. a, Mačice

Lina Muršec, 2. a, Pokrajina

POPISANA STRAN

Strmi skozi okno.
Zares ne ve, kaj se dogaja.
Po glavi pletejo se čudne reči,
ki ne zna jih z besedami opisati.

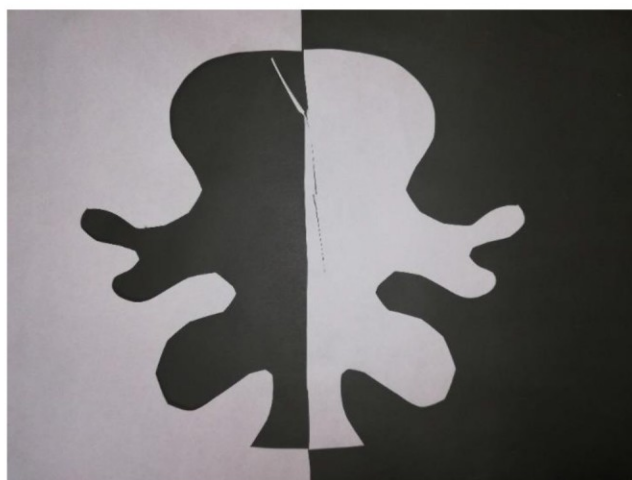
Ni veselje, sreča, radost,
niti poraz, jeza ali žalost.
Nekaj norega, drugačnega, neznanega;
obdaja ga občutek, ki tuj mu je,
a se zdi, da vsa čustva v njem prepletajo se

in razmišlja, kaj to lahko bi bilo,
dokler telefon ne zazvoni
ter ga iz prelepega sanjarjenja zbudi.
Gleda in preden se zave, kdo kliče ga,
telefon odzvoni, njemu se zdi,
kot da nič zgodilo se ni.

Zardi še močnejše kot prej,
spet zazre se skozi okno, zakliče:
»Julija, prihajam!«
Ta odgovori: »Le pohiti, čakam te.
Zunaj sneži in igrat se mudi!«

Zdaj ve. To je ljubezen.
Prva ljubezen. Igriva in skrita.
A čez nekaj let postala bo
le popisana stran,
ki pozabil je ne bo
nikoli, nikdar!

Ana Dvoršak, 8. c

Nik Polanec, 2. a, Simetrija

Maksimiljan Novak, 1. a, Jesensko drevo

LEDENO JEZERO

Zaljubil sem se.
Zaljubil sem se v bele planjave,
v modrino globočin,
zaljubil sem se v ledeno jezero.
Očaralo me je.
Očarali so me mir, tišina in spokojnost.
Očaralo me je ledeno jezero.
Kaj mi govoriš?
Vabiš me, kličeš me, snubiš me.
Leden jezero, ljubezen moja.
Bile so le sanje,
sanje o ljubezni moji,
sanje o ledenem jezeru.

Julian Malek, 8. b

NOSTALGIJA

Vse, kar zapolnim, postane prazno,
počutim se samo, čeprav sem s tabo.
Zdaj si kot drobčen košček snega,
ki nad mano lebdi, v zraku lebdi.
Bodi snežinka, ki nežno zapade na mojo
dlan,
in se v njej stali

kot plameni, ki gorijo brez zvoka,
kot življenje, ki teče brez toka,
midva bova sijala kot diamant
kjerkoli in kadarkoli.

Zdaj verjamem tvoji galaksiji
ter poslušam tvoji melodiji,

moj odsev v tvojih očeh,
pod mesečino mi razbija srce,
razburljivo, bolj nevarno,
grev na konec sveta,
hitro, da naju čas ne loči,
da je lahko ta trenutek večni.

Vendar usoda je ljubosumna na naju,
zato ob koncu tega dne
se moram posloviti od te,
saj ljubezen je kot igranje z ognjem –
na koncu se le opečeš.

Lucija Cajnko, 8. b

Samaja Žunkovič, 1. a, Tihožitje

DEKLE

Glej jo, dekle, tam za vogalom,
z nasmehom očarala me je.
Smeji se rdečim padalom,
kot da videla jih ni še.

V soncu njene modre oči žarijo,
zato ne smem predolgo gledati v njo.
Ker me od lepote oči že bolijo,
v moji glavi pretres že je in še bo.

Lasje črni v vetru plapolajo,
jaz pa ne morem pomagati si.
V moji glavi ljubezensko pesem igrajo,
jaz pa je ne morem izbrisati.

Tako zadela me je čudna stvar,
ne vidim, ne slišim drugih kot le njo.
Le za njen glas mi je mar,
da slišal bi ga dolgo, predolgo v temo.

Katja Kos, 8. a

Ajda Lovrec, 1. a, Svetljenje barv

Noah Santiago Kramberger, 1. a,
Pomladno drevo

LJUBEZEN

Ljubezen je beda,
ko ni iz srca,
takrat je prava zmeda,
tvoja, moja, najina.

Ljubezen je zapletena,
ni vedno res,
pride nenaročena,
a veš, da je zares.

Ljubezen je kot bolezen,
je nepričakovana,
takrat postaneš jezen,
saj ni bila iz srca dana.

Le tako lahko izpovem,
svoje trenutne misli,
čeprav vem, da o pravi
ljubezni ve le Elvis Presley.

Manja Cafuta, 8. b

LJUBEZEN

Ljubezen izgleda kot najlepši cvet na vrhu travnika. Da pridemo do njega, se moramo potruditi.

Ljubezen občutiš kot vrtnico z žametnimi listi, ampak včasih zbode.

Ljubezen diši kot cenjen parfum, ki bi ga imeli vsi, ampak če ga ne uporabljaš prav ali ga je preveč, ne diši več.

Ljubezen zveni kot mirna klasična glasba, ki zna velikokrat presenetiti.

Ljubezen ima okus kot sladka torta, ki nam cedi sline, a če ji damo preveč sladkorja, ne tekne več.

Ljubezen je nekaj sladkega, s čimer moramo ravnati lepo, paziti nanjo.

Ljubezen ...

Ljubezen.

Katja Kos, 8. a

Lukas Repič, 2. t, Kip iz naravnih materialov (delo na daljavo)

Tina Šuta, 2. t, Kip iz naravnih materialov (delo na daljavo)

V SODOBNI DRUŽBI ...

... primanjkuje predvsem spoštovanja in enakovrednosti. Veliko ljudi gleda na ostale zviška zaradi drugačne kulture, barve kože, spolne usmerjenosti itd. To se dogaja po vsem svetu in mislim, da zaradi tega primanjkuje ljubezni. Po mojem mnenju je poleg vrednot, ki sem jih že našela, treba poudarjati tudi individualizem in samozavest. Veliko ljudi nase gleda s premalo samospoštovanja in se ne ceni dovolj. Mislim, da tudi ni najbolje, če si od nekoga odvisen, in mislim, da je pomembno, če se čim prej naučimo samostojnosti.

Vsi narodi bi se morali izogniti predvsem stereotipom, saj mislim, da to povzroča največ konfliktov in nemira. Pri ljudeh pogrešam pogum, pozitivnost in boljši odnos do Zemlje. Na tem svetu je preveč negativnega razmišljanja in slabe volje. Ljudje tudi niso dovolj pogumni in velikokrat ne delijo svojega mnenja z ostalimi, saj se bojijo kritiziranja. Najbolj pogrešam, da bi se ljudje zavedali, kako uničujemo naš planet. Vsi narodi imajo pozitivne in negativne lastnosti, o katerih bi lahko kar naprej govorili.

Nina Gracej, 9. b

Filip Rom, Ana Čeh in Lejla Meško, 6. t, Portreti

Sodobni družbi primanjkuje veliko vrednot, kot so spoštovanje, pogum in še posebej pozitivnost. Veliko ljudi je črnogledih. Do tega jih pripravi veliko stvari v današnji družbi, saj še vedno niso vsi ljudje med seboj prijatelji in velikokrat koga izločijo iz skupine. Nato ostanemo sami s sabo in s svojimi negativnimi mislimi. Velikokrat se to zgodi zaradi nepomembnih razlogov, kot so npr. barva kože. Kar moramo poudarjati, so spoštovanje, resnica in odkritosrčnost, saj so to vrednote, ki jih bi moral imeti vsak človek. Novi rodovi se morajo izogniti vsem stereotipom o ljudeh, saj bo le tako svet lahko bolj povezan. Pri ljudeh pogrešam delavnost, iznajdljivost in požrtvovalnost.

Sara Čeh, 9. b

Niko Gašparič, 7. b, Kompozicija

Gašper Moharič, 7. b, Kompozicija

Pri Slovenkah in Slovencih ne cenim njihovega obnašanja do naše domovine. Večina želi živeti v tujini, predvsem v Ameriki in drugih bolj razvitih državah. Pri tem se ne zavedajo, da ostale države nimajo takšnih naravnih lepote, kot jih ima Slovenija. Pri slovenskem narodu pogrešam cenjenje naše domovine, ki bi jo morali ceniti tako, kot so jo naši predniki, in predvsem biti zvesti Sloveniji. Največji vzrok za takšno vedenje pa je vzgoja staršev. Starši bi morali otrokom pokazati že v otroštvu, kakšne lepote ima naša Slovenija.

V današnji sodobni družbi primanjkuje solidarnosti do drugih. Vedno več je mladostnikov, ki ne sprejmejo ljudi takšnih, kot so. Naše spoštovanje narave ni primerno, saj se najde veliko ljudi, ki onesnažujejo naravo, čeprav bi morali biti hvaležni naravi za vse, kar nam daje. To vrednoto je treba poudariti, saj če ne bomo tega spremenili in bomo še naprej onesnaževali, ne bomo več dolgo živeli. Zato je ta vrednota zame najpomembnejša. Novi rodovi naj se izogibajo onesnaževanju in presojanju drugih. Naj jih spoštujejo, takšne kot so, ne glede na barvo kože, vero in kulturo. Pri današnjih ljudi pogrešam delavnost in iznajdljivost. Večina otrok v sodobnem času preživi več časa na telefonu in računalniku kot zunaj na svežem zraku. Obstaja zelo malo otrok, ki pomagajo staršem pri hišnih opravilih, jih je pa veliko, ki radi igrajo igrice na računalniku.

Alen Pšajd, 9. b

Vid Voda, 2. a, Poiščimo močerada

Taj Tomažič, 2. a, Močerad

SPET TA ŠOLA

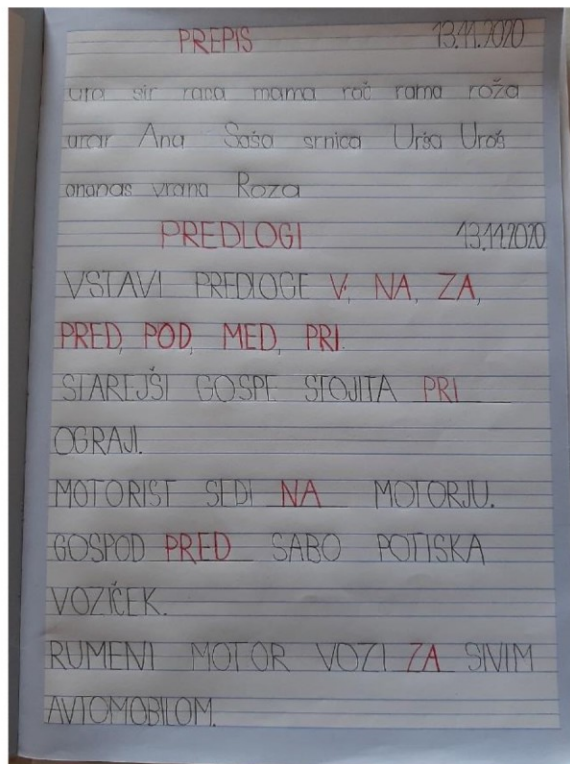
Spet ta šola.
Frendi mi težijo,
učitelji z nalogami morijo.

Vikend naokoli je.
Budilka ob sedmih
več ne spi.

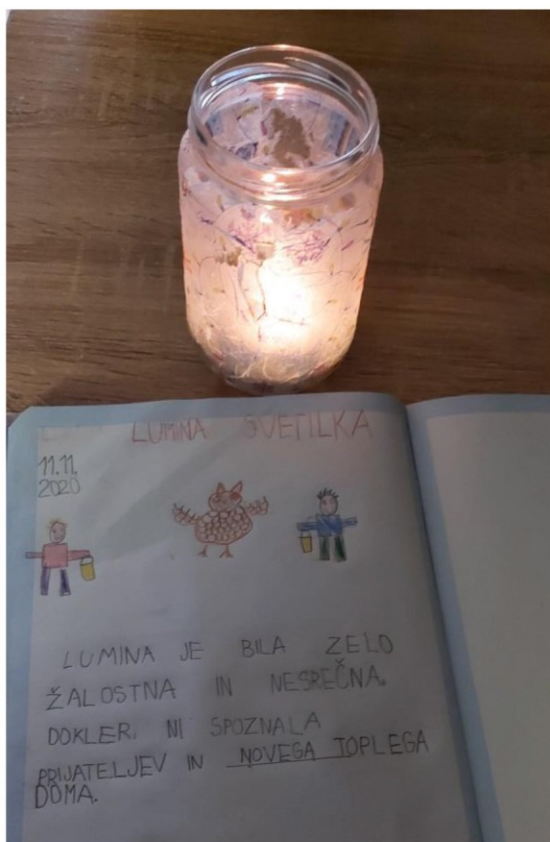
Na avtobus hitim.
Ko me sosed nagovori,
se mi ne da odgovoriti.

Muzika na slušalke.
Zdaj me pústi,
da se umirim,
preden grem med ljudi.

Urška Fridl, 8. b

Leon Hauzer, 2. t, Zapis s tiskanimi črkami
(delo na daljavo)

Gal Požegar, 2. t, Lumina svetilka (delo na daljavo)

ŠOLSKA

Ob sedmih na bus,
saj je be turnus,
ob pol devetih pa ura,
upam, da se nam hitro sfura.

Pred leti so nas vprašali,
kaj bi radi postali,
in zdaj smo deveti.
Vso snov preleti,
saj v srednji čakajo
težji predmeti.

Vsak po svoji poti gre,
vsak v drugo smer in kraj,
vsakega bo nosil modosti zmaj.

Učitelji so postali
pravi ljubitelji naših idej,
kar je za nas
pravi jubilej.

Maša Matjašič, 9. a

ko sonce
po dolgi zimi spet zasije
se nihče ne kuja saj se pomlad prebuja
sosedova Anja lonce pripravlja Eskimi bodo domov prišli

PREBUJENA POMLAD

konji po travniku lete sonce na žrebeta sije srček jim močno bije
vetrček grivo jim mrši najmlajši pa najbolj nori
vse cveti čebele letijo saj končno
najlepši letni čas
je tu

Ana Kumer, 8. b

DRAVA

Drava, ti reka si mogočna,
ti reka si močna,
čista si nekoč bila,
si svojo pot si utirala.
S časom ob tebi so se ljudje naselili
in tvojo vodo so skalili.
Nekoč hitra in drzna si bila,
zdaj si povsem umirjena.
Čistosti v tebi dolgo že več ni,
ker vate napeljanih je preveč cevi.
Ko zazrem se v tvoje dno,
zaboli v duši me močno.
Razdelila kraj si na levo in desno,
ki skupaj tvorita najlepše mesto.
Od tam naprej tečeš v strugi dve,
dokler vaju jezero ne združi obe.
S severa ti k nam prihajaš
in na jug od nas odhajaš.
Polna spominov tvoja je struga,
ko bila si še čista – od severa do juga.

Gašper Šnofl, 9. a

Tomi Toš, 1. a, Pomladno drevo

Tim Emeršič, 1. a, Pomladno drevo

DRAVI

Tvoj izvor je že zdaleč znan,
saj veter vodi te iz avstrijske na slovensko
stran.

Z nebesnimi solzami hitro naraščaš,
našo pozornost si zmeraj polaščaš,
s svojimi ljudmi znova in znova složno
odraščaš!

Zaradi svoje barve nisi nič kaj jasna,
ampak si še vedno neprecenljivo krasna.
Iz tvoje gladine iskri sama lepota,
ki pa še zdaleč ni cela celota.

Tvoj tok je neizmerno predan,
z njim polepšaš nam vsak dan.
Vsakič, ko slišimo tvoje poznano ime,
vsak od nas ve, zakaj je kaj in kje.

David Cigula, 9. b

DRAVI

Krasna si, naša reka,
v lepoti, polni sonca,
se ozrem v tvoj odsev.

Tvoje bogastvo me navdihuje,
sreča, radost napolnjuje
mojo sočutnost do tebe.

Tvoje edinstvenosti ne morejo vzeti,
še le takrat bi občutili, kako trpeti,
brez naše reke,
reke Drave.

Alen Lozinšek, 9. b

Maj Lovrenčič, 1. a, Jesensko drevo

Andraž Ličen, 1. a, Jesensko drevo

DRAVI

Sredi mesta tega
tvoj tok teče kot iz srca,
naša Drava.
Čez tebe vodijo mostovi,
ob tebi stojijo gradovi.
Ob tebi sprehajalne ceste so,
kjer ljudje te občudujejo.
Le mi poznamo te v celoti,
tvoji vsestranski lepoti.
In to še zdaleč ni vse,
kar premore ta lepota.
Ko zagledam te, se spomnim na fine
spomine,
ki ležijo globoko v meni kakor tvoje
globočine.
Tvoja globina je mirna in prostrana,
kakor ljubezen, ki nam je iz srca dana.

Nina Gracej, 9. b

DRAVI

Drava, čudovita, lena reka,
srce me boli,
ko pridem do tvojega izteka
in tvoje lepote več ni.

Tvoj zeleni tok
se počasi preneha,
le lep most, upognjen v lok,
mi je majhna uteha.

Ženeš me po svoji strugi
in počasi prihajam domov,
ogledujem čudovit si breg na strani drugi,
medtem ko rešujem se tujine okov.

Razmišljam, kako se domov bom vrnila,
a se kaj kmalu zavem,
da ko tvoja me vlažna bo pest izpustila,
hrepenenje bo moj največji problem.

Na breg se usedem in si zamislim,
kako bi bilo leteti,
biti podoben tistim,
ki vedo, kakšen občutek je
s perutmi se rahlo v vodo zaleteti.

Prelepa Drava,
radost te je pogledati,
lepota moja draga,
včasih si želim le zase te imeti.

Zala Mlačnik, 9. b

Julia Tian, 1. a, Pomladno drevo

Matic Fradl, 1. a, Pomladno drevo

LJUBEZENSKA PESEM

Ljubezen je kot mavrica,
vsak dan igra druga barva.
Včasih tista ta temnejša,
včasih pa zelo svetlejša.

Le marsikdo pravo ljubezen ujame,
saj kot mavrica lahko izpuhti.
Pa ni važno, če si s fantom ali punco,
saj ljubezen je bolezen
in rešiti se je ne da.

Špela Anžel, 8. a

Tilen Kolednik, 1. a, Božič

KOPITAR IN DOKTOR FIG

Kdo, misliš, da si,
Prešeren slavni?
Žaliti mene si drzneš,
ali misliš, da si glavni?

Nisem čevljar
ali doktor fig,
sem knjižničar,
a ti postavil si le en majhen dvig.

Slovenski jezik si poskušal dvigniti
na višji nivo,
a uspel si napisati le poezijo
z naslovom »O, drevo«.

Posvečam ti to pesem,
lahko ji rečeš zahvala,
vseh prepirov se otresem,
in ti za tvoj trud rečem hvala.

Manja Cafuta, 8. b

Mila Biškuš, 1. a, Svetljenje barv

Zala Kramberger, Lucija Vidovič, Nejc Pihler, Ana Irgl, Zoja Anžel, Špela Tašner, Žana Kozel, Nik Polanec, Noah Gomilšek, Vid Voda, 2. a, Pomlad

DOGODIVŠČINA NA POTI

Nekoč, nekega lepega dne, smo se z našo atletsko ekipo peljali na tekmovanje. Vozimo se kakšno slabo uro, ko nenadoma slišimo glasen pok, ki je prihajal od zunaj. Prihitimo iz avta in zagledamo, da se je izpraznila guma. Naš zelo dober trener se rahlo nasmeji in reče: »Bo pa treba gumo zamenjat'.« Vsi veseli in brez skrbi se odpravimo nazaj v avto. Trener se nenadoma oglasi še enkrat, in to ne z nasmeškom do ušes. Tokrat nam pove, da v prtljažniku ni rezervne gume. Zdaj nas je že zelo skrbelo, da bomo zamudili.

In trener dobi spet eno dobro idejo: »Pokličimo vleko.« Vsi smo poiskali telefone, a nam niso bili v pomoč. Ni bilo wifija in večina je imela prazne telefone, saj smo jih po poti že izpraznili. Potem gremo vsi iz avta in ga poskusimo potisniti s ceste, da ne bi ogrožali sebe in drugih. Po kakšnih 20 minutah smo postali vsi utrujeni in smo odnehali. Usedla sem se v avto in zaspala. Nekdo je prišel do mene, me zgrabil za roko in rekel: »Pojdi z menoj«. Prestrašena in omotična sem rekla: »Da.« Naenkrat sem se znašla v čudnem avtu, ki leti. Odpeljal me je na čuden in grozen kraj. Ko sva vstopila v zelo zelo velik grad, so me vsi čudno gledali. Predstavil me je svojima prijateljema, ki sta imela v rokah čudne palce. Ker fanta, ki me je pripeljal, nisem poznala, sem ga vprašala po imenu. Ime mu je bilo Harry Potter in nenadoma sem se spomnila, da je to tisti fant iz zelo brezveznega filma, kjer imajo vsi neke moči in hodijo v čudno šolo. Še sekundo nazaj sem bila nasmejana, a zdaj sem postala šokirana. Vse, kar sem spravila skupaj, so bila vprašanja: »Zakaj?, Kako?, Kdo?, Kdaj? ...« Preden sem dokončala svoja vprašanja, je nekdo napadel grad. Nisem imela pojma, kaj se dogaja, zato sem stala tam kot lipov bog. Naenkrat pa me je nekdo ustrelil z njihovo palico in v tistem hipu sem se zbudila.

Vsi so se mi smejali, saj naj bi govorila in brcala v spanju. Preden sem se lahko obranila glede govorjenja in brcanja, je ustavila prijazna gospa, ki je poklicala vleko. Že v nekaj minutah so prišli ter nas in naš avto odpeljali na tekmovanje. Prispeli smo še pravočasno. Zelo smo se zabavali in tako smo varno in uspešno prišli na zaželen cilj.

Tia Kelc, 7. a

Jaka Drobnak, 9. b, Dvobežiščna perspektiva

Maša Matjašič, 9. a, Centralna perspektiva

SREČALI SMO HARRYJA POTTERJA

Nekega poletnega dne, že proti koncu šolskega leta, ko smo se s sošolci odpravljali na zaključni izlet do gradu, smo se na avtobusu pogovarjali o najbolj norih stvareh, ki smo jih doživeli. Vsi smo pripovedovali, kako nas je opazila kakšna pomembna in slavna osebnost. Fantje so nam govorili o najbolj napetih trenutkih na svojih športnih tekmah.

Moj sošolec, ki je bil vedno tih ter odmaknjen od družbe, se je tik preden smo prispeli na cilj, vključil v pogovor in začel govoriti: »Kot otroka sta me starša velikokrat pustila samega doma. Nekega dne je skozi moja vrata vdrl velik bradat moški, ki mi je rekel, da sem bil sprejet na čarovniško šolo. Sicer bi z veseljem sprejel pismo, ki mi ga je čez nekaj dni prinesla sova, vendar starša nista pustila.« Vsi so se mu začeli smejati. Jaz in moja najboljša prijateljica Tina pa sva se le spogledali, saj sva obe pomislili na isto stvar. Harry Potter in Bradavičarka, seveda! Obe sva ga oboževali! In po opisu bi ta moški lahko bi Hagrid. A kljub najini ljubezni do znanstvene fantastike se nama je nekaj takega zdelo preveč noro, da bi bilo res. Ko so se vsi nehali smejati, je nekdo pripomnil: »Ti pa imaš ali zelo bujno domišljijo in smisel za humor ali pa si samo lažnivec in iščeš pozornost! Vsi vemo, da čarovnija ne obstaja!« Vsi smo utihnili. Oglasila se je naša spremljevalna učiteljica: »Prispeli smo! Vzemite nahrbtnike in naj se dogodivščina začne!« Vsi so se razleteli na vse strani po parku, Tina in jaz pa sva se držali druga druge in misli nikakor nisva mogli odlepiti od sošolčeve domnevne izkušnje.

Nato smo se morali vsi razporediti v pare. Učitelji so vsakemu paru dodelili zemljevid z na njem označenim območjem ter kartonček s prvim namigom. Seveda sva jaz in Tina bili v paru, saj sva se skupaj najbolje znašli. Vsi so za prvi namig imeli nekaj običajnega, kot npr. »Skrivam se tam, kjer se ograja zapre in psi čuvaji zaspijo.« ali »Našel me boš tam, kjer otroci malico dobijo.« Najin namig je določal naslednje: »Izmuznita se mimo učiteljev v grad, tam bosta našli ničvreden zaklad.« Čisto nič nama ni bilo jasno. Upali sva, da imajo vsi tako zakomplicirane namige in bodo vsi potrebovali kar nekaj časa, da ugotovijo, kaj sploh iščemo, a ozrla sem se okrog in skoraj vsi so v rokah držali že naslednjo kartico. Tina je bila res bistre glave in nama je takoj stkala načrt, kako iti mimo učiteljev. Najprej sva šli do njih. Pred gradom so pili kavo s tamkajšnjo vodičko. Lepo sva prosili, ali smeva na stranišče. Šli sva lahko le pod pogojem, da bova zelo hitro nazaj. Prišli sva noter; takrat se je začel težji del naloge. Tina je še enkrat preverila kartonček z namigom, a ostala je odprtih ust. Namig se je spremenil. Tedaj je pisalo: »Sedaj, ko sta na območju iskanja, pojdita do osebe, ki se ji narod klanja.« Takoj sva pomislili na kip faraona, ki je bil pri stopnišču. Stekli sva do njega in v rokah je kip držal nov namig. Na njem je bil majhen zemljevid, ki je prikazoval, kje se trenutno nahajava ter kje se nahaja najin zaklad. Morali sva prehoditi ves grad, da sva našli vrečko s prahom. »Ves trud samo za ta prah?!« se je razburjala Tina. Jaz pa sem poskušala ugotoviti, kaj naj bi s tem počeli. Malo prahu sem si dala na roke in ko sem začutila žgečkanje ter se obrnila k Tini, da ji pokažem, kaj se dogaja, sem se zavedla, da nisem več v gradu. Tudi Tine ni bilo nikjer. Kar malo sem se ustrašila, a sem kmalu zagledala Tino, ki se je prikazala od nikoder, vsa srečna, da me je našla.

Nisva vedeli, kje sva, kaj naj tam počneva, zakaj sva sploh tam in zakaj ravno midve. Tina se je ozrla okoli ter osupnila. »Poglej!« je zakričala in pokazala na tri otroke, ki so se brezglavo podili po gozdu. Oblečene so imeli dolge črne uniforme, rdeče kravate ter, kar je bilo najbolj čudno, na glavah so imeli čarovniške kape, v rokah pa so držali palice. Mislili sva, da so le otroci, ki se igrajo čarovnike, ko je eden od njih proti nama usmeril palico, iz katere je švignil laser točno nad najinima glavama. Začela sem kričati, saj bi naju, karkoli je

že to bilo, lahko odstranilo s tega planeta! Eden od teh otrok je pritekel k nama. Bila je deklica. »Kaj pa počneta tukaj? Sta novi učenki Bradavičarke?« Bila sem tiho kot miš, saj če bi odprla usta, bi lahko iz sebe spravila samo kričanje; še vedno sem bila šokirana zaradi laserja. Tina, ki pa ji je, ko je slišala besedo Bradavičarka, srce kar zaigralo od veselja, je rekla: »Seveda sva! Ravnokar sva prispeli!« Točno sem vedela, kam naju bo to pripeljalo. Deklica naju je odpeljala do svojih prijateljev. Eden od njiju mi je že od daleč bil videti precej znan. Ko smo prišle tja, nisem mogla verjeti svojim očem. Bil je Harry Potter. Začeli smo hoditi proti šoli Bradavičarki in Harry naju je po tiho vprašal: »Ali sta res novi učenki?« Tina je kljub svojemu navdušenju odkimala, jaz prav tako. Harry je vedel, da če bova s Tino na šoli spoznani za navadni dijakinji človeške šole, se nama ne piše dobro. Ko smo prišli do šole, sta druga dva otroka šla noter, Harry pa je ostal zunaj z nama s Tino. Vzel je svojo palico ter nad naju poslal urok. Obe naju je bilo zelo strah, zato sva se prijeli za roke in zaprli oči. Slišali sva glasen pok, a bilo naju je na smrt strah. »Je že konec?« je po tihem vprašala Tina. »Ne vem, pogledala bom, ampak če boš tudi ti,« sem šepnila. Obe hkrati sva odprli oči.

Bili sva spet v gradu, slišali sva smeh in kričanje najinih sošolcev. A ko je Tina pogledala na uro, je kriknila: »Minile se samo tri minute! Še ves dan imava za zabavo!« Najin kartonček je imel tokrat precej običajen namig. Pridružili sva se sošolcem pri igri in kmalu smo našli zaklad.

Potem smo kot zaključni del izleta šli na sladoled. Pristopil je najin sošolec, tisti ta tihi, ki je na avtobusu razlagal o čarovniji. Zasmeljal se je in rekel: »Čarovnija obstaja, zdaj verjameta?«

Hana Klaneček, 7. a

Anja Orešič, 8. b, Lev

Mari Kramberger, 8. a, Zajec

RECEPT ZA ...

... LJUBEZEN

Recept za ljubezen gre tako:
najdi nekoga, ki rad ga imaš,
odloči se,
če svoje srce mu daš.

Ljubezen ni vedno enaka,
mogoče je le taka,
prijatelj – prijatelj,
skladatelj – pisatelj.

Ljubezen ne pozna meja,
ni potrebno, da sta v njej le dva,
lahko je v njej vsa družina,
a to ni ljubezen, ki vsak jo pozna.

Ljubezen je različna,
glede na tistega, ki jo da.

Mogoče je slaba,
mogoče je prava,
vedno drugačna,
nikoli enaka,
doleti te vsaka,

mogoče ne takrat, ko si jo želiš,
a jo vseeno dobiš.

To je ljubezen,
med vsemi ljudmi,
prinaša lepoto
v naše oči.

Manja Cafuta, 8. b

Nik Pukšič, 1. a, Avtoportret

Eva Lešnik, 1. a, To sem jaz

... VOŠČILNICO

Pospravi si mizo, pripravi material,
kar najdeš, vzemi,
mogoče pride ti prav:
papir, škarje, lepilo,
okraske, da pusto ne bo voščilo.
Izdelaj ga po svoji volji:
pobarvaj, nariši, napiši;
nato le skrbno v ovojnico ga daj,
znamko nalepi
in čez nekaj dni bo pri željeni sosedi.

Ana Dvoršak, 8. c

Nik Simonič, 1. a, Božično drevo

Vita Breznik, 1. a, Praskanka, Pomlad

... LJUBEZENSKO PESEM

Za ljubezen ni potrebna
le ena stvar.
Lahko pa uporabiš
fanta in punco.
Ljubezen ni lahka,
včasih je lahko tudi bolezen.
Bolezen ni sladka reč ...
kakor češnja na vrhu torte.

Ines Kos, 8. b

... PIŠKOTE

Na desko stresi moko
in masla ji dodaj.
V to zmes ubij še jajca,
vse dobro osladkaj.
Zmesi brž testo,
razvaljal ga tenko.
Z modelčki zdaj piškote
izreži prav skrbno,
da bodo po obliki
prijetni za oko.
Zapeci jih lepo,
rumeno kot zlato.
In ko začne dišati
vablivo vsepovsod,
že drugi izmaknili
bi radi kak piškot.

Eva Čeh, 8. c

... PALAČINKE

Kadar v želodcu mi zakruli,
palačinka z nutelo mi zadiši.
Hladilnik, prijatelj najboljši si,
podaj sestavine, ker peč se mudi.

Jajčka in moka ter mleko in sladkor.
Mešamo maso, fino, tapravo,
da peč se bo dalo.

Najboljša sladica zame je
palačinka z nutelo.
Boljšega okusa res ni,
sama v ustih se stopi.

Tomaž Pauko, 8. c

Taja Lešnik, 1. a, Tihožitje

... LEP POPOLDAN NA SNEGU

Pojdi ven,
zabavaj se,
bodi na snegu,
nasmehni se.

Toplo se obleci,
da ne premraziš se,
pomisli na rezervo,
morda pred mrazom reši te.

Če padeš na tla,
ne joči se,
poglej v nebo
prelepo je.

Odpri usta,
uš, snežinka je.
Mrzla in nežna,
požgečka te.

In ne pozabi
angelčka naredit',
se po tleh kotalit',
se zabavati.

Dovolj je snega,
naredi snežaka.
Ne zamudi tega,
naredi junaka.

Kepaj se,
bodi, kar si
a ko zazebe te,
domov pojdi.

Aneja Irgl, 8. c

Amadeja Kozel, 1. a, Zima, slikanje

Neo Muraj Turkuš, 1. a, Božično drevo

... PALAČINKE

Vzamem skledo,
v katero dam jajce,
pazim, da ne zapackam majice,
da mama ne bo rekla,
da sem spet kaj narobe naredila.
Dodam še mleko,
pazim na obleko,
in ščepec soli,
nikakor pa sladkarij.
Na koncu manjka še samo moka
in naša spretna roka.
Nastala je masa,
gremo peč – »GASA«.

Aneja Irgl, 8. c

... NAJBOLJŠE PALAČINKE

Palačinke, palačinke,
sladke kot cukur, kakšen cukur,
kot ljubezen.
In še malo jajce in moke ter soli,
a če še kanček ljubezni, tako boljše se zdi.
Ko v ponev jih dam, cvrči in diši,
kot marmelada, saj res, kako diši.

Lan Kolmanič, 8. c

... PALAČINKE

Palačinke najraje mami naredi,
saj njene so najboljše.
V posodo moko da, sladkor
in sol, jajca, mleko in še
olje, saj te sestavine so najboljše.
Prva palačinka je vedno njena,
ostale pa so naše.
Za konec pa vsak po vrsti
lupčka mamici da,
saj ona je najboljša.

Katarina Jakop, 8. a

Rene Klaneček, 1. a, Avtoportret

Filip Železnik, 1. a, To sem jaz

Nino Štumberger, 2. t, Sadna malica
(delo na daljavo)

... PALAČINKE

Palačinke! Palačinke! Palačinke!

To je nekaj,
kar otroci obožujejo,
za njih se topli bi,
srce svoje dali bi.

Sestavljene so iz ljubezni,
ljubezni tvoje mame,
da ko zbudiš se,
točno veš,
kaj na mizi je.

Ko misliš, da v predalu,
nutela je,
takrat vidiš marmelado le
in svet ves se ti podre.

Anže Horvat, 8. b

... PALAČINKE

V posodo stresi moko
in mleko mu dodaj,
vmes ubij še jajca,
vse dobro osladkaj.

Ko premešaš vse lepo,
z zajemalko jih zajemi,
in na posodo pravo
lepo jih razdeli.

Ko bodo lepe zlate,
obrne jih še v stran,
da bodo zapečene,
in res dober slast.

Špela Anžel, 8. a

Filip korent, 2. t, Bombetke s tunino in
jajčko ter napitek (delo na daljavo)

... PALAČINKE

Dodajmo malo moke,
naredimo to na roke,
ne pozabimo sladkorja
ter par kapljic olja,
mleko in še jajca,
mešajmo zdaj vsi,
ko masa se zgosti,
pripravi ponev ti!

Lucija Cajnko 8. b

Tian Poplatnik, 2. a, Simetrija

Špela Tašner, 2. a, Simetrija

... PALAČINKE

Vzamem lonec,
ki ima obliko kakor zvonec.
Vanj vsujem moko sol, jajce, mleko
da bo vse nared za peko.

Sestavine dobro zmešam,
da od lakote ne upešam.
Ponev namastim,
da palačinko zavrtim.

Ko palačinka je pečena,
manjka le še stvar ena,
in sicer marmelada
dobro stopljena.

Nik Dolinar, 8. a

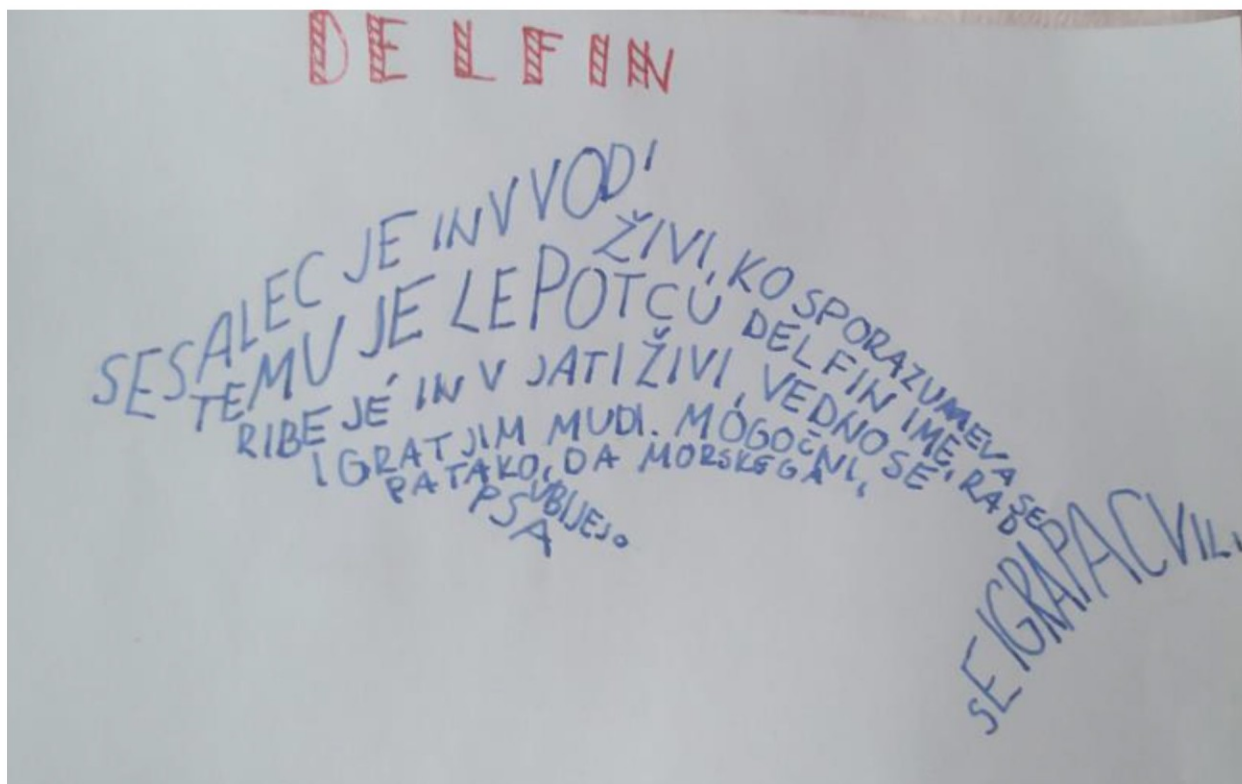
... PIŠKOTE

Decembra bomo vsi veselo praznovali
in darila za svoje bližnje izdelovali.
Zvečer si bomo film prižgali
in Božičku pismo poslali.
Za na pot mu bomo spekli še piškote,
zato bomo potrebovali malo
moke, jajc, sladkorja, masla in soli.
Z mlekom jih bomo postregli na mizo,
če trebuh imel bo krizo.

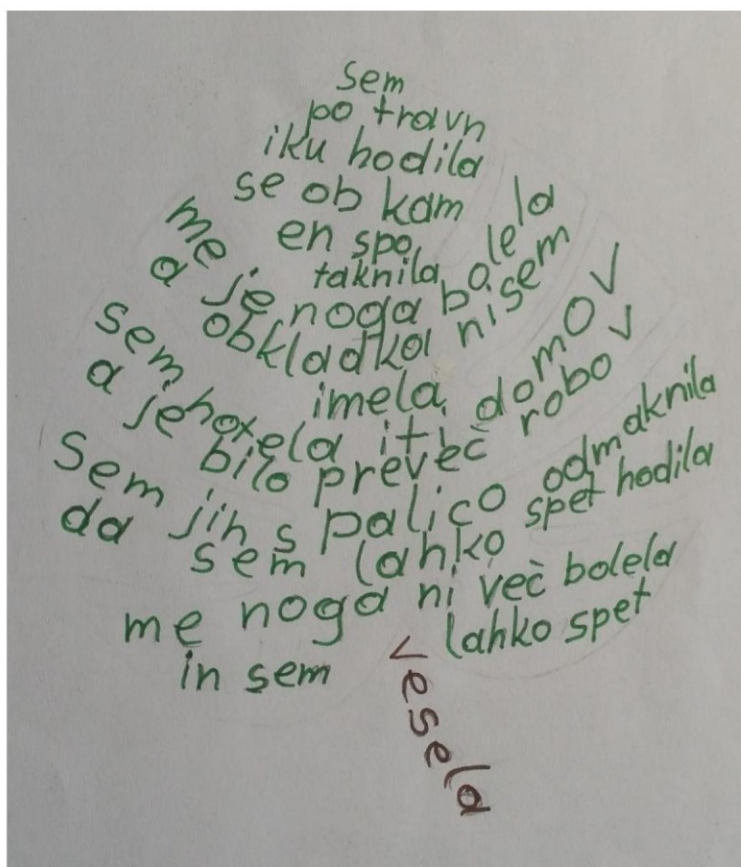
Žana Muršec, 8. a

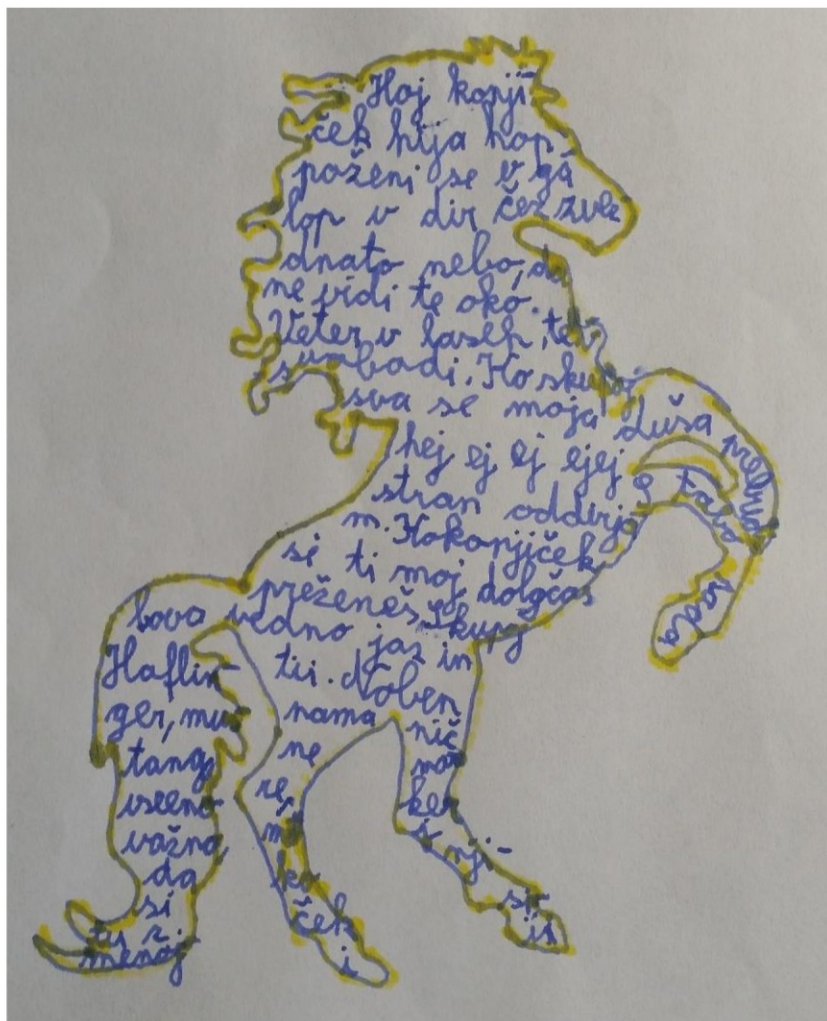
Lucija Vidovič, 2. a, Simetrija

Leja Jakolič, 8. c, Likovna pesem

Maja Vavpotič, 5. t, Likovna pesem

Lina Trunkl Fras, 5. t, Likovna pesem

Manca Fras, 7. a, Indijanka

POT PO KULTURNI DEDIŠČINI DESTRIKA

V torek, 4. maja, smo si učenci 8. razredov OŠ Destrnik-Trnovska vas ogledovali kulturno dediščino Destrnika. Obiskali smo rojstno hišo dr. Jožeta Potrča, viničarijo, spomenik umrlim v 1. in 2. svetovni vojni, Volkmerjev dom kulture in spominsko ploščo Leopoldu Volkmerju.

Dr. Jože Potrč se je rodil 3. aprila 1903. Bil je zdravnik in kot komunista neumoren bорец za etične vrednote socialistične družbe. Umrl je 4. oktobra 1963 v Ljubljani, dve leti po njegovi smrti pa je bilo na njegovi rojstni hiši v spomin nanj postavljeno obeležje, marmorna plošča.

Ob krajevni cesti, ki vodi iz centra Destrnika do pokopališča, stoji okrog 300 let stara viničarija, ki jo domačini imenujejo »Toplečkina hiša«. Klet je grajena iz opeke, zgornji del pa je lesen. Lesena bruna so ometana z blatom, pomešanim z narezano slamo. Podstrešni del je lesen, obit z deskami, v katerih so okrasne luknjice, ki hkrati služijo tudi prezračevanju. Tudi tramovi so izrezljani. Streha je bila najprej slamnata, danes je prekrita z opeko. Do vhoda, ki je na vzhodni strani, se pride po kamnitih stopnicah in preko lesenega »ganka«.

Hiša je v celoti prenovljena in opremljena. Razen razstavljene opreme in predmetov si v viničariji lahko ogledamo tudi film o življenju in delu viničarja in njegove družine. Obokana klet je opremljena in služi kot razstavni prostor. V njej je možna tudi pokušina vin domačih vinogradnikov.

Na pokopališču v Destniku smo si ogledali spomenik, ki je bil postavljen leta 2000 v spomin vsem umrlim v prvi in drugi svetovni vojni iz občine Destnik, ne glede na to, na kateri »strani« so se borili.

Naša učna pot se je končala pri Volkmerjevem domu kulture, ki stoji tik ob naši šoli.

Leopold Volkmer se je rodil 13. oktobra 1741 v Ljutomeru. Bil je duhovnik, glasbenik, pesnik in skladatelj. V Destniku je deloval kot duhovnik, vzgojitelj in pisatelj. Velja za prvega slovenskega socialnega pesnika in najpristnejšega zapisovalca prleščine kot narečnega jezika. Umrli je 7. februarja 1816 v Destniku.

Žana Muršec, 8. a

Lina Trunkl Fras, 5. t, Simetrija

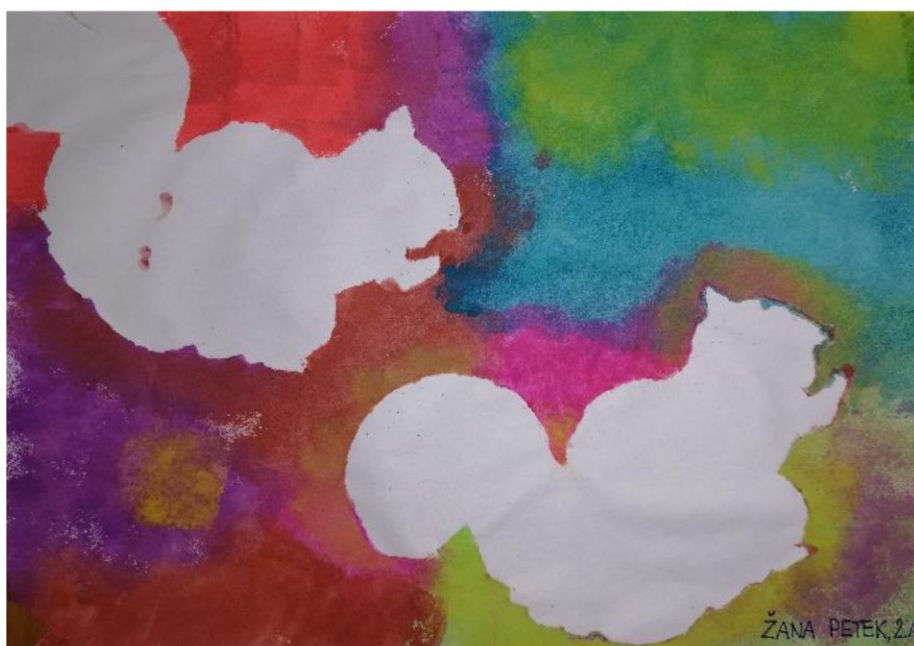
Maj Plenjšek, 5. t, Simetrija

MIŠ IN MAČKA

Mačka že nekaj dni ni jedla in si je zelo zaželela miške. Na podstrešju sosedove hiše ji je nastavila past s sirom. Ob polnoči je mačka že nestrpno čakala na svoj plen. A miška je to izvedela in na drugi strani podstrešja nalašč prevrnila posodo. Mačka je mislila, da je miš tam in stekla je tja. Ker pa ni bila pozorna, se je ujela v lastno past.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Nika Ornik, 7. b

Žana Petek, 2. a, Živali jeseni

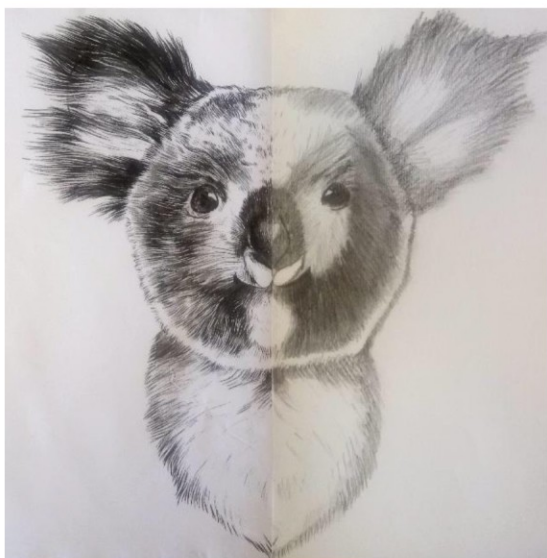
ZAJČICA IN LISJAK

Zajčica in lisjak sta bila daleč naokrog znana kot dobra prijatelja. Nikoli se nista pretepala, zmerjala ali izdala zaupanja drugega, stala sta si ob strani in si vedno pomagala.

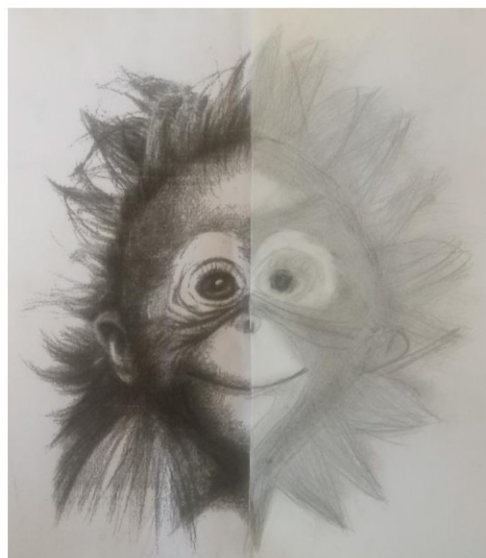
Nekega dne je prišla naokrog nova zajklja. Bila je prisrčna, majhna in nič kaj moteča. Lisjaku se ni približevala, saj je vedela, da bi ji zavil vrat. Lisjak je pred nekaj leti zajčici obljubil, da zajcev ne bo nikoli jedel. Ali je obljubo prelomil, ni bilo težko izvedeti. Zajklje več ni bilo, vsaj ne da bi jo kdo videl. Kmalu lisjak zajčici prizna in takrat se njeno življenje konča.

Tudi ko nekoga dolgo poznaš, te lahko prizadene.

Ana Tetičkovič, 7. b

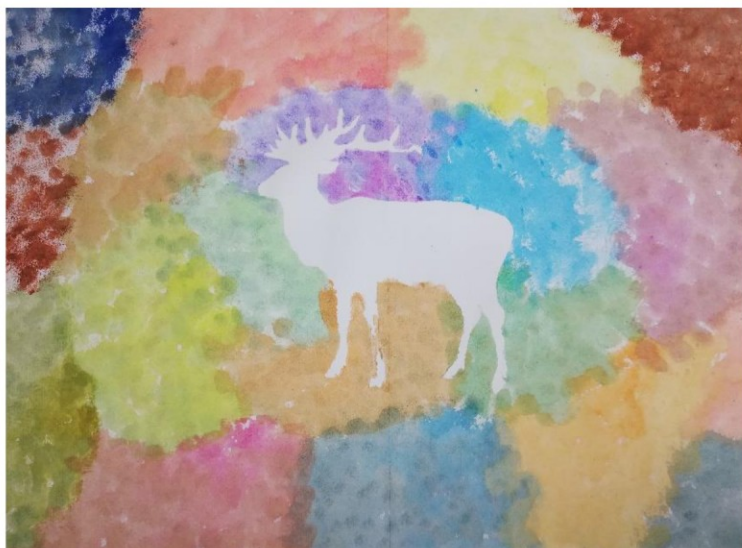
Maja Vavpotič, 5. t, Simetrija

Nika Viher, 5. t, Simetrija

Hana Bratušek, 2. t, Prepelica

Kristian Pauko, 2. a, Živali v jeseni

VOLK, ZAJEC IN MEDVED

Nekega sončnega dne se je volk odločil, da si bo zgradil hiško. Mimo je priskakljajal zajec. Volk mu je ukazal, naj mu zgradi hišo, sicer ta dan ne bo njegove večerje. Zajec ga je zavrnil, saj je bil volk nesramen do njega. Minilo je šest ur, hiše mu ni uspelo zgraditi, zato je obupal. Prišel je medved. Volk ga je vljudno prosil in ta mu je z veseljem pomagal. S skupnimi močmi sta hiško dokončala. Volk se mu je zahvalil in ugotovil, da lepa beseda lepo mesto najde.

Lucija Brumen, 7. b

Leja Arnuš, 2. t, Radiranka

Teja Kocmut, 2. t, Radiranka

PIKA NOGAVIČKA NA SNEGU

Zunaj je zapadel prvi sneg in ker smo vsi v družini ljubitelji le-tega, smo se kmalu po obilnem zajtrku odpravili na zasneženo dvorišče. Med kepanjem in sankanjem smo v daljavi opazili konja in njegovega jezdeca. Sprva se nam ni zdelo nič čudnega. Šele ko sta se začela približevati, smo opazili, da je bil konj nekaj posebnega. Sestra je presenečeno vzkliknila: »Ooo, Pika Nogavička!« Meni tisti trenutek ni bilo nič več jasno. Premišljevala sem, ali bi lahko bila ona prava Pika Nogavička. In res, to je bila ona. Bila je prav tako navihana in nasmejana kot v risankah in pravljicah. Zelo presenečeno sem jo vprašala, ali koga išče. Povedala je, da se je izgubila in da ne pozna poti nazaj. »No, ko sem se že znašla tukaj, pa ... ali si želi kdo jahati mojega super konja?« je glasno vprašala. S sestro sva bili takoj za, saj so to bile najine dolgoletne sanje. Tako smo uživali, da smo pozabili na uro. Piki Nogavički smo se zahvalili za nepozaben dan in ji povedali za pot nazaj.

Lana Vogrinec, 7. b

Noah Gomilšek, 2. a, Gusar

Ana Murko, 2. a, Klovnesa

RAZMIŠLJANJE O KNJIGI MATETA DOLENCA KAKO DOLG JE ČAS

(tekmovanje za Cankarjevo priznanje)

Če bi se lahko spremenila v karkoli drugega, bi zagotovo bila knjiga. Ampak ne katerakoli, ki nam zgolj krajša čas. Bila bi takšna, ob branju katere bi ljudje spregledali, obmolknili ter jo večkrat jemali v roke. Pred kratkim sem prebrala eno podobno, ki je nastala izpod rok Mateta Dolenca. Ne spomnim se naslova, ne platnice, v spominu pa mi je ostala prvinska in poučna vsebina pripovedi. Ta razglablja o okoljevarstvenih in družbenih problemih, hkrati pa opisuje in povečuje naravne lepote sveta. Knjiga je izšla leta 2019 pri založbi Beletrina.

Avtor, ki se je rodil z začetkom sodobne književnosti, leta 1945 v Ljubljani, je zbirko kratkih zgodb razdelil na morske in kopenske. Menim, da ta delitev izvira predvsem iz njegovega življenja. Prebiva namreč v gorski idili v okolici Bohinja, v vročih poletnih dneh pa rad pobegne na otok Biševo, kjer raziskuje podmorsko kraljestvo. Vendar tudi teh oddihov se vrsti vedno manj. Pravi, da v počitnicah na začuti več enakega veselja, radosti in sreče, ob pogledu na goro odpadkov v morju, ki se vijejo okoli boj, objestnih turistov, ki se ne zmenijo za varstvo narave ter kupom luksuznih hotelov, ki so zgrajeni tik drug ob drugem. In že tukaj srečamo prvo težavo, ki jo opisuje v zapisanih basnih – vse bolj onesnaženo okolje ter komercialno naravnano gibanje novodobnega sveta. Pisatelja označujem kot zelo dobrega ekologa, ki živi v simbiozi z naravo in čuti vdanost v svobodno življenje. Mislim, da nam je lahko vzor zaradi svoje skromnosti, obenem pa tudi bogastva, ki ga nosi v svojem srcu. Ne zmeni se za trendovske novosti, kar je razvidno iz povedi, v kateri zapiše, da še vedno uporablja čoln z motorjem Tomos 4.

Tudi v sodobni pravljici z naslovom Nova in stara boja je izražena njegova nostalgija do stare boje. Staro bojo so zamenjali z novo, toda njemu se je zdelo to dejanje čisto nepotrebno. Le zakaj bi posegali v stvari, katere še služijo svojemu namenu? Mar ni to potrata? Zaradi svoji starosti se je stara boja že zlila z naravo. Bila je prepletena z algami, nova pa je izgledala kot tujek v morju. Sicer je res, da je ta bila digitalna, imela najboljšo tehnologijo, ampak menim, da se bo prej ko slej pokvarila. Te stvari so namreč minljive, neobstoje. Avtor v ta koš meče še aktualno politično dogajanje, vrste nenaravnih novosti, saj meni, da je to le potrošna roba, ki ne doprinese k trajnostnemu razvoju. In prav ta beseda najbolje opisuje pisatelja – trajnosten. Stoji za dejanji, ki bodo v prid tudi naslednjim generacijam. Ne zmeni se za stvari, ki niso nujno potrebne. Toda veste, mislim, da takšni ljudje živijo brezskrbnejše življenje, ker se ne obremenjujejo z izgledom, dokazovanjem na področju materialnih dobrin ter vso svojo energijo usmerijo v kaj zares pomembnega. Dolenc npr. v pisanje knjig, za katere je prejel že številne nagrade. Levstikovo nagrado za pripoved Morska dežela na železniški postaji, Kajuhovo nagrado za delo Strupena Brigita. Knjigo, o kateri pišem, pa so letos prejeli v dar tudi sedmošolci v okviru projekta Rastem s knjigo.

Njegova dela so napisana lahko in zabavno. Vendar v sebi nosijo globoko sporočilo, ki je večkrat skrito v frazemih in metaforah. Sicer večkrat tudi »pljune« po nepridipravih, ampak na ironičen in posmehljiv način, da bralec spozna napake skozi zanimive črtice ter ne zgolj moralna načela. Pogosto lahko opazimo njegovo naklonjenost do opisovanega, ker pri tem izbira bogate pridevnike in prisposode.

Eno izmed črtic (Otok se očisti) konča s poglavitno mislijo: »Ali so ljudje očiščeni?« Ta trditev nas pusti odprtih ust. V bistvu ni bil očiščen otok, temveč ljudje, ki so uvideli moč narave ter bodo v prihodnosti ravnali drugače – tako, da ne bodo oškodovali Zemlje za prihodnje generacije. To misel bi morali spoštovati vsi Zemljani ter več prisostvovati pri raznih

okoljevarstvenih akcijah, tako kot je to storila švedska aktivistka za okolje Greta Thunberg. Ni se bala odziva pričujočih, le vztrajala je in uspelo ji je priti tako daleč, da je njen glas postal vpliven.

Kopenske zgodbe za razliko od morskih v večini obravnavajo družbene težave in odnos do sočloveka. V nekaterih črticah je celo razvidna oseba ali skupina ljudi, na katero avtor meče luč. Toda nikoli nikogar imensko ne izpostavi. S tem nam pušča vprašanje, da sami odkrivamo bistvo pripovedi ter razvijamo svojo svobodomiselnost.

Ena izmed kopenskih črtic Stoprvi medved govori o iztrebljanju medvedov. Ljudje so se z ubogimi živalmi okoristili. Zgodbo lahko hitro aktualiziramo, saj se sami večkrat najdemo v podobnih godljah kot tokrat medvedi. Nemalokrat se ljudje znajdejo kot žrtve nasilja, trpijo pod pritiskom izsiljevanja ter navsezadnje upajo na dober konec. Tudi basen Jastogi z vseh strani (sicer spada med morske, ampak obravnava podobno tematiko) nam želi približati enakost med ljudmi. Ni pomembno, kakšne barve kože smo, kateri narodnosti pripadamo, le da se razumemo in skupaj prispevamo za boljši jutri. Tudi klavrn spor med Hrvaško in Slovenijo se mi zdi nesmiseln. Že naša himna namreč pravi: »Ne vrag, le sosed bo mejak!« In ko je že govora o naši Sloveniji – letos obeležujemo 30. obletnico samostojne države. Mnogi nam pravijo, da smo mlada država. Vendar navkljub mladosti imamo dovolj časa rešiti vse nakopičene težave? O tem, kaj je za nekoga malo in kaj veliko časa, so mnenja deljena. V zgodbi se je želvi čas zdel nadpovprečno dolg, ko pa se je obrnila, pa je že več ni bilo. Tudi v nas, bi se mogel zgoditi ta preobrat. Če bi želeli rešiti vsaj nekatere izmed naštetih težav, bi mogoče takrat imeli drugačna mnenja o relativnosti časa.

In saj res, tako kot se morje in kopno na videz na obzorju združita, se zlijeta v eno, tako se tudi naslov knjige, ki mi je pri priči šinil na misel, povezuje z vsebino zgodbe. Kako dolg je čas? Avtor nam z zgodbami krajša čas in nas poduči, kako ravnati, da bomo tudi Zemlji priborili več časa.

Ana Dvoršak, 8. c

Val Hliš, 6. a, Pes

Žana Vindiš, 6. a, Muca

BUDNICA

(poustvarjanje na Vodnikovo pesem
Dramilo)

Učenci, sveža pamet je ta,
ki se izkoristi,
ta, ki pridno nove ideje namisli.
To pamet imajo samo tisti,
ki ne pustijo se ekranom pogristi.

Ta pamet pa ni uporabna,
če nje vladar ne zna delati z njo.
Brez dela in učenja
pa ni jela in življenja.

Fizično delo pa človeka tudi krepi,
da mišice do lune in nazaj dobi.

Matevž Jakop, 8. a

Aleks Lah, 2. t, Cvetoče drevo

Glorija Čeh Bogme, 2. t, Cvetlica

BUDNICA

Za jezik borili smo se, z močjo in željo,
a izgubili bomo vse, kar bilo dano je.
Tako mladina danes najtrši oreh je,
saj podira zgrajene zidove vse.

Morda le ni kriva samo mladina,
konec koncev angleščina je res mamljiva.
Tako so vsi jeziki kulturna dediščina,
med njimi danes slovenščina sama hira.
Želja je tista beseda, ki tako zdaj
primanjkuje,
vemo, da skoraj nam je že tuje.

Gal Žugman, 8. a

Mark Jakomini-Čuček, 2. a, Ladja

BUDNICA

(poustvarjanje na Vodnikovo pesem
Dramilo)

Pozor, učenci dragi,
položeno vam je v roke vse.
Le učiti se morate,
da do konca vam uspe.

V šolo so vas pripeljali,
pa ne za to, da bi spali.
Pljunite v roke in
obrnite zdaj hitro boke.

Malo vam še manjka
in konec šole bo.
Če to ste preživeli,
naslednji mesec dobro bo.

Pozor, učenci dragi,
le malo še potrpite.
Pozor, učenci dragi,
daj, ne spite še.

Katja Kos, 8. a

Andraž Benko, 2. t, Prepelica

© 2005 Blackwell Publishing Ltd *Journal of Internal Medicine* 258: 105–112

.....

15

(continued)

100

ŽREBIČEK S PRIROJENIMI TEŽAVAMI

Kobila po imenu Bea, stara 13 let, je imela že dva žrebička. Leta 2019 smo se odločili, da bo dobila tretjega, zadnjega žrebička. Na pripust smo jo peljali v začetku maja, nato pa smo čakali 11 mesecev. Med brejostjo sem se spraševala, ali bo fantek ali punčka in ali bo z njim/njo vse v redu. Leta 2020 se je meseca marca začela epidemija. Ves mesec smo bili v karanteni in že konec marca pričakovali, da bo mladiček prišel na svet. Ker sta starša ločena in hodim v šolo pri očetu, sem ta čas preživljala pri njem. Mama je rekla, da se je Bea prve dni v aprilu drugače obnašala. Bila je umirjena, iskala je mir, veliko je ležala na travniku itd. Prišel je 6. april. Brat se je odpravil h konjem, da jih spusti na pašnik. Ko je odprl boks, je zagledal žrebička. Ni pogledal, katerega spola je.

Fotografiral ga je in hitro šel po mamo. Odpravili so se k njemu in videli, da je mladiček moškega spola. Mama mu je želela dati ime po risanki Spirit, jaz pa sem mu želela dati enako začetnico, kot jo ima njegov oče, ki mu je ime Lenux.

Žrebičkovu uradno ime je Lord Spirit, vendar ga kličemo samo Spirit. Že prvi dan je imel majhno rano na zadnjem levem sklepu. Mislili smo, da je samo majhna poškodba, nastala pri pokotu, saj nas ni bilo zraven. Spirit ni mogel

vstati. Bil je zelo velik oziroma je imel zelo dolge noge, kar se mi je zdelo sumljivo. Že naslednji dan me je oče odpeljal k njemu. Zelo sem se veselila, da ga bom videla. Bil je čas dojenja in brat je šel z menoj, da bi mu pomagal vstati.

Odprla sva vrata boksa, v katerem je ležal Spirit. Brat ga je dvignil in pospremil do Beje. Rana na njegovi zadnji nogi je bila še večja in prestrašila sem se. Ko smo se pogovarjali o njegovi velikosti in o rani, sem mamo prosila, naj pokliče veterinarja, saj je takšna

odprta rana lahko usodna. Mama ga je že naslednji dan poklicala. Ker sem se morala vrniti k atiju, sem ves dan nestrpno čakala, kdaj me bo mami poklicala. Ko me je končno poklicala, mi je povedala, da ji je veterinar rekel, da tako velikega žrebička še ni zdravil in da se bo rana večala ter se najverjetneje odprla tudi na drugem zadnjem sklepu, zaradi česar bo potrebno žrebičku previjati noge in dajati antibiotike. Mama, brat in očim so prevzeli zdravljenje. Spiritu so se »odprli« še zadnji desni sklep ter sprednji sklepi in biclji, tako da

so mu morali previjati vse štiri noge. Sam ni imel dovolj moči, da bi vstal, zato so ga hodili postavljati na noge vsake tri ure. Ko sem bila na obisku več dni, sem prevzela vse izmene, saj sem želela veliko časa preživeti z njim, da se me navadi. Stanje se mu je izboljševalo, a si je z grizenjem pogosto odvil povoje, zaradi česar mu je tekla kri. Zdravljenje je bilo z vsakim mesecem uspešnejše. Prenehali smo mu dajati antibiotike, saj so bile njegove ledvice še majhne in ni bilo dobro, da je tri mesece dobival antibiotike. Zdaj je Spirit star 9 mesecev in obvlada že veliko – vodenje na povodcu, dvigovanje vseh štirih nog in veliko trikov. Zaradi ranic, ki jih ima na zadnjih nogah še zdaj, ga najverjetneje ne bomo jahali, temveč bo delal družbo drugim konjem ter izvajal trike.

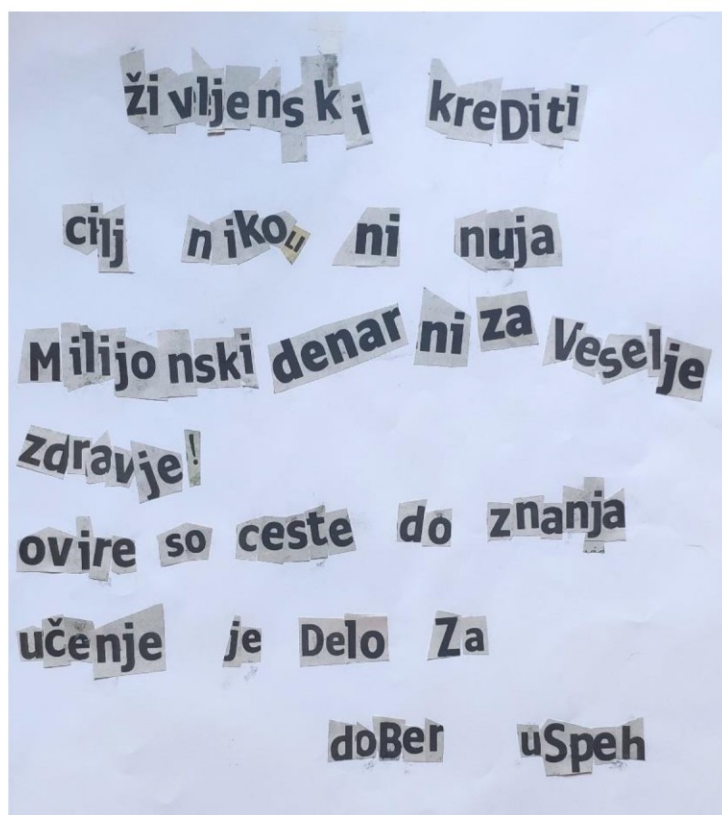
Čeprav marsikateri jahač misli, da so konji samo za jahanje, to ni res, saj to ni v njihovi naravi. To, da jih lahko jahamo, je samo bonus, ki nam ga konji podarjajo.

Ana Kumer

Anej Simonič in Jakob Rozman, 9. a, Kons

Aljaž Potočnik in Alen Lozinšek, 9. b, Kons

Jure Gašparič, Urban Čeh, Gašper Šnofl in Denis Geč, 9. a, Kons

Zala Mlačnik in David Cigula, 9. b, Kons

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2021

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrali in uredili: Mateja Miklošič in Janja Perko

Jezikovni pregled: Mateja Miklošič, Andrejka Horvat in Nina Čeh

Oblikovanje: Janja Perko